Umple-ți ochii cu știința vederii în “Perpetuum Mobile”

On Noiembrie 04, 2021

Toate secretele "Marii Ştiințe" se află chiar în fața ta, cu toate acestea tu le vei căuta în altă parte. Nu-i așa?

Privesc marea în raport cu infinitatea impulsului cunoașterii, mai degrabă decât cu plinătatea infinită a vieții pe care artistul cel mai de seamă o transpune ca atare într-un simbol puternic. O recunosc drept apropiata mea, având blândețea neclintită a unui confesor privilegiat, o amplificare uriașă a profunzimii mele, fără de care nicio operă nu și-ar putea găsi deplinătatea.

Şi încă și așa, tot nu voi putea să-i înțeleg tainele, *in forme e segni visti,* un fel de next level în reprezentările simbolice cu o importantă încărcătură subiectivă din punct de vedere al manifestărilor raționale ale naturii. Marea încă mă inițiază în tainele sale, în tainele necunoscutului...

Poate că în acest punct trebuie să mă caut pe mine însumi, în raport cu o construcție nemărginită a naturii, care tace când este soare, dar vorbește loud pe timp de furtună. O construcție numită tranzitoriu *Isastrampikos* , o realitate spirituală care se potrivește în multe puncte cu imaginea Creației, din care artistul invită la un strict conformism perpetuu, cum s-ar crede, dar un conformism al nonconformismului, unde viziunea și informația își dau mâna pentru a desena arhitectura unei furtuni într-o serie de peisaje marine.

Exact ca arta, marea nu cunoaște încheiere nici atunci când în prim plan trece o determinare particulară, cum este regretul de a nu fi cunoscut aspectele afective ale unui moment care a ajuns în profunzimea texturii sociale, sau aspectele afective ale unui loc care îți vorbește în orice colț te-ai uita. Şi dacă m-aș uita din nou și din nou spre largul orizontului, încercând să măsor largul viu al vieții, marea mi-ar rămâne martora fidelă a privirii care mi-o aruncă un pictor atunci când vrea să suprapună într-o armonie perfectă realitatea cu ficțiunea.

Leadership: Creația ta poate fi comparată cu un exercițiu de reflecție focusat asupra unei imagini cuprinzătoare, unde viziunea despre lume are sensul extins de "intensitate a emoției propriei capodopere" ?

Da. Marea este o pătrundere în adâncimea proporțiilor uriașe, nu o pătrundere în labirintul vieții, între uitare și regăsire, ci mai degrabă o extragere a Totului din "întâmplător" spre a-l aduce dincolo de timp, în straturile ce nu pier ale simbolismului. Tipare constante, scheme universale și chiar un fel de mecanisme neînțelese de percepție ale lumii se amestecă cu uimirea privirii mele rămase așa în urma momentelor de infinită măreție pentru mine.

Ceva îmi spune că toate se repetă în timpuri paralele, iar privirea mării caută parcă și ea o realitate care să o învețe să trăiască prin intermediul viziunii artistului vizual care își imortalizează impresiile cele mai tainice în fața existenței zilnice. Privind marea cu ochi de artist, *una riformulazione di alcuni risultati già fatti* , nu vei găsi în ea obsesia permanentă de a păstra planurile vieții în echilibru, dar vei găsi acea intensitate a capodoperei naturii de care are nevoie spiritul iscoditor pentru a-și debloca potențialul infinit creator.

Artisticul nu prea se leagă de frământările vieții, ci de sensibilitatea din spatele înălțimilor spirituale la care aspiri. Și da, de aceea ai nevoie de o evadare la mare. Ca să înțelegi că nimeni nu-ți poate lua în stăpânire simțirea, nimeni nu îți poate răscoli intimitatea adâncă, cu o singură condiție: trebuie să te simți ispitit să corectezi temeiurile armoniei care te încântă.

Armonia dintre universul nemărginit și lumea creată de tine...

Leadership: Viziunea ta poate scoate în evidență continuitatea unei creații legată la o imagine a eternității, ținând cont de ipoteza rupturii radicale presupuse de trecerea de la prezență la amintire?

Uită-te atent, ce este acolo în zare? Căci mai mult decât splendoarea albastră din largul mării nu poate plăcea ochiului decât creația artistului care știe să privească, cu o anumită uimire, spre o suprafață nelimitată, nedisimulată, necondiționată, pentru a reda imaginea unei noi povesti despre existența unei realități transcendente în eternitate. O eternitate într-o singură clipă, iată ceea ce îmi îmbunătățește vederea atunci când privesc o imensitate albastră de la marginea mării, într-o singură amintire: amintirea vie a valurilor mării ce îmi sărută, an de an, gleznele.

Totul lucrează fără voia pictorului, natura fiind cea mai bună plăsmuitoare a unor noi înlănțuiri de sunete, culori și simboluri. Practic, eu n-am făcut decât să privesc în depărtare ceea ce din apropiere nu ar fi stârnit niciun interes, nicio emoție, nicio pasiune, nicio preocupare, și mi-am încântat privirea cu peisajele superbe pe care artistul știe să le surprindă în întreaga lor splendoare, și cărora le imprimă o atmosferă grandioasă. Aici intervine arta...

În sprijinul observațiilor mele, vin cuvintele exprimate de scriitorul Artur Silvești, în binecunoscuta lui creație, "Perpetuum Mobile":

"Am înțeles că totuși, o anumită agregare se constituise până la sfârșit. Piesele improvizate aveau, deci, ceva care le unificase și le făcea să se așeze împreună cu o posibilă coerență. Întâi de toate, ele arată o anumită percepție a timpului, văzut ca Elementul principal ce definește viul. Toate încep și se orânduiesc în funcție de timpul unde s-au ivit prin potrivirea neînțeleasă, ori într-un anume timp din infinitele lumi posibile. Să fie însă acestea mai mult decât o ipoteză? Şi, dacă le-am putea înțelege rostul de a fi, atunci însăși enigma ce ne înconjoară s-ar fi putut dezlega? "

Leadershipul este prezența totalității tale pe care o emană acea căutare a viziunii ce nu apare decât în momentul în care ai înțeles că ceea ce te înconjoară este manifestarea unei depărtări din apropiere.

Umple-ți ochii cu știința vederii în "Perpetuum Mobile" ori de câte ori încerci să construiești o nouă imagine asupra orizontului, considerând că tot ceea ce vezi este doar suma unor detalii aparte, doar niște piese improvizate pe care cineva sau ceva le-a unificat și le-a făcut să se așeze împreună cu o posibilă coerență.

Să știi să privești din depărtare ceea ce nu se distinge cu ușurință din apropiere, acesta este secretul "Marii Ştiințe". Cu toate acestea, nimeni nu știe unde să se uite... Iar așa-zisele minți luminate rareori fac dovada unei sclipiri de geniu, ci devin tot mai confuze.

Source: https://neculaifantanaru.com/umple-ti-ochii-cu-stiinta-vederii-in-perpetuum-mobile.html